

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 17. kimovca 1880.

List 38.

Cerkvene himne.

Poslovenil Janez Bile.

(Dalje.)

O Jezusovem spremenjenju.

I.

(Quicumque Christum quaeritis.)

Kdorkoli išče Jezusa,
Povzdigne kvišku naj pogled,
Dovoljeno bo gledati
Tam nevenljive slave sled.

Prekrasno je, kar vidimo,
Naj se ne vmakne nam nikdar —
Prezalo, večno, vzvišeno,
Stareje kakor vsaka stvar.

Ta ljudstev kralj je slavljeni
Ta kralj, ki vlada Judov rod;
Obljubil Abrahamu ga
In njega sinom je Gospod.

Preroki priče bili so,
Oni tud' poterdili so,
Da Oče večni nam veli,
Naj uku Sina verjemo.

Naj, Jezus, slava ti doni,
Ki malim razodevaš se;
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na čase vekovečne vse.
Amen.

II.

(Lux alma, Jesu.)

Luč blaga, Jezus, naših serc,
Ko naše duše ti krepčáš,
Temoto greha odpodiš,
S sladkostjo Svojo nas navdáš.

Ak' nas obiščeš, nas zvedriš,
Na desni Očetu ki sediš,
Domovja sladke luči žar,
Telesa čutom skrit vsikdar.

Svitloba slave Očetove,
Ljubezen neizmerna Ti,
Ljubezni plamen v nas prižgi
Po Svoji pričujočnosti.

Naj, Jezus, slava Ti doni,
Ki razodevaš malim se,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na vekovečne čase vse.
Amen.

O ss. Angelih varhih.

I.

(Custodes hominum psallimus.) *)

Človeštva varihe Angele opevamo,
Katere pridružil je rodu človeškemu
Nebeški Oče, da zviti sovražniki
V boju nas ne premagajo.

Nesrečne, v boju ki ljutem omagajo,
Sovražnik, pahnjen iz raja presrečnega,
Goreč zavisti, **) od neba odgnati jih
Hoče, kamor jih kliče Bog.

Prileti, o Varih čuječi sem,
Odverni kraju, ki Tebi izročen je,
Bolezni dušne in druge nevarnosti,
Ktere nas nadlegujejo.

Naj Trojstvu presvetemu slava neskončna bo,
Njegovo večno Božanstvo vesoljni svet
Premodro vlada; naj slava razlega se
Njemu čase neskončne vse.

Amen.

II.

(Aeterne rector siderum.)

Oj večni svitlih zvezd vladár,
Ki v moči svoji vsako stvar

*) Mera te pesmi je taka :

u | —u | —uu | —uu | —uu

V slovenski poesiji nenavadna in nekako čudna je ta mera. Vendar smo jo ohranili, da bo prestava izvirniku bolj podobna.

**) Zavist — zavisti pomeni na Notranjskem nevošljivost.

Si vatvaril. Vse, kar stvaril kedaj,
V modrosti vladaš Ti sedaj.

Poglej premilostno na nas,
Ki v prošnjah kličemo na glas:
Ko nam se novi dan žari,
Naj nova luč nas razsvitli.

In angelj, nam za varha dán,
V pomoč in brambo nam poslan,
Naj var'je nas, da nam nikdar
Hudoba, greh ne bo na kvar.

Hudobni, nam sovražni zmaj,
Po njem odgnán, se vmakne naj;
Da v zanjke — poln zvijačnosti —
Neskerbnih serc nam ne vloví.

Od naših mej sovražnega
Odganja naj protivnika,
Zemljanom sprosi sveti mir,
Zatare kugo naj za zmír.

Očetu slavo poj, serce!
Kar Sin njegov odkupil je,
Kar Duh posvetil Tolažnik, —
To brani Angelj naj vodnik.
Amen.

O sv. arhangelu Gabrielu.

(Tibi Christe, splendor Patris.) *)

Tebe Kristus, luč Očeta,
Ki življenje sercem si,
V pričo angelov naj sveta
Naša pesmica časti,
Ktero peva družba vneta,
Te navdušeno slavi.

S pesmico sicer častimo
Angele nebeške vse,
Njega pa naj bolj slavimo,
Ki zdravnik, voditelj je,
Rafaela zdaj hvalimo,
Satana ker zmagal je.

Naj po varhu tem odžene
Kristus, Kralj dobrotljivi,
Vse sovražnike peklene. —
S čistim sercem kdor živi,
Naj ga v raj nebeški dene
Kristus kralj premilostni.

Pevajmo Očetu slavo,
Slavo pojmo mu na glas;
Pevajmo tud' Sinu slavo
Z Duhom svetim večni čas.
Trojedinemu naj slavo
Peva vsaki izmed nas!
Amen.

(Dalje sledí.)

Iz življenja Mauricija Tomana.

(Dalje.)

IV.

Bivanje v Lisabonu. Potovanje po morji do Mozambik-a.

Naša vožnja iz Genove do Lisabona je terpela le dvanajst dni, navadno terpi en mesec. Ker je kralj misijonarjem zapiro milostljivo odpustil, kar smo si s postajo na Gibraltaru zaslužili, smo zdravi in krepki 31. vinotoka stopili iz barke na suho. Novinci so šli v novicijat v Arrojos, ki je vstanovljen ravno za tiste, ki so namenjeni v misijone po drugih deželah se podati. Drugi pa so prišli v lepo napravo sv. Antona v Lisabonu za toliko časa, da so vsi v odmenjene kraje v misijone odpotovali. Moja pot iz Rima do Lisabona je terpela poldrugi mesec.

Preživel sem še toliko, to je, drugo leto svoje poskušnje na Portugalskem. Sreča moja je bila, da se ta reč ni dalje vlekla. Ne vém, kako bi bilo drugač z mojim poklicem, kajti na Portugalskem se je vse zelo spremenilo.

Pisavec pripoveduje nadalje, kako hude preskušnje v novinstvu so imeli taki, ki so se pripravljali na misijone med divjaki, da so se navadili na vse nezločnosti, ki so jih v misijonih čakale. Pravi namreč: Ojstrost Portugalcev bila je velika, in za nas, ki smo bili navajeni na pohlevnost in ljubezen Italijanov, toliko bolj občutljiva. Obleka bila je slaba in nečedna, jedil malo in neokusno pripravljenih. Novinci in školastiki niso dobili nič vina pri mizi, nam še le iz Italije došlim so po milosti vsakemu majhno kupico ga privošili itd. Razun pri mizi so morali po turško sedeti na tléh, kar je za nenavajene ljudi prava muka. Ako smo pri mizi, ali v kuhinji službe opravljali, bilo je vse ostudno in neokusno videti in prijeti. V resnici mislili smo, da smo v pravo barbarstvo prišli. To so v resnici prave in resnične poskušnje leta za tiste, ki so namenjeni za misijon v Azijo, Afriko in Ameriko, da nevércem in divjim narodom vse svoje življenje darujejo.

Bil sem toliko srečen vse to velikodušno prestat. Po dokončanih poskušnjih letih sem 14. grudnia l. 1752 znano redovno obljubo storil; bil sem iz serca vesel in kmalo potem sem prejel štiri male rede. Malo je manjkalo, in bil bi duhoven postal, ker imel sem že primérno starost. Pa temu so se nekteri ustavljali terdó z zgledi, da so že nekteri bili tako zgodaj posvečeni, pa so potem drugače si premislili in družbo Jezusovo zapustili.

Ko je to preteklo, imel sem večkrat priložnost kraljevo glavno mesto Portugalske obiskovati. Kdor je pa Rim in druge veličastne mesta italijanske videl, more o tem sicer obljudenem mestu malo povedati. Niti cerkve, niti palače, s kraljevo vred, niso posebne lepote in bliščnosti. Mesto je tudi večje, kot Rim in Beč, in ima terdnjavo, o kateri Portugalci veliko govorijo. Hoteli so to zelo raztegnjeno mesto z zidom obdati, in kakor sem videl, so delo že pričeli; ker so pa previdili, da tako delo prizadeva neizmérne stroške, so misel opustili. Stoji tedaj mesto brez obzidja. Prav lep in pripraven je tudi zavetnik, v katerem stoji vedno velika množica bark. Ni pa tik morja, ampak na iztoku sloveče reke Tajo, ki je ondi nad uro široka in ima vodo že slano, ker pri padu in rasti morja redoma v šestih urah iz morja voda dohaja in odhaja ter se tako meša z vodo iz reke. Kadar je prazna, pa tudi kadar je polna luna, je pritok in odtok morja toliko močnejši, da je za pet do šest pedi razločka. To namnoženje vode Portugalci imenujejo „živo

*) Mera različna od navadne:

—v | —v | —v | —v

vodo“, in prav dobro koristi barkam, ki bi pri plitvi vodi ne mogle plavati tako lahko, ali pa celo ne. Ker se tukaj slana voda s sladko zmeša, se dobivajo tukaj naj boljši ribe. Omenim naj samo eno plemo rib, ki se jim pravi „sabel“. Kadar se spomlad bliža, jih pride velika tropa iz morja v reko. Na nekterih krajih preprežejo reko Tajo z velikimi močnimi mrežami tako, da morajo ribiči, ki se gori in doli vozijo, ako hočejo dalje priti, si luknjo napraviti. Na ta način vjamejo silo veliko rib, in zaradi tega ta ribji lov na dražbi oddajo, in nese kralju lep denar. Te okusne ribe so srednje velikosti, se dajo po raznih načinih pripraviti in tegnejo vselej prav okusno jed. Najboljši so pa, ako se na raznu speko in z limonino sočnostjo polijejo.

Mesto Lisabon, skoraj najbolj obljudeno mesto, je do kraljevanja Janeza V imelo veliko pomanjkanje sladke vode. Imenovani kralj pa je na svoje stroške dal s hriba Alcantarskega, do družega, na katerem Lisabon stoji, vodotoč napraviti. Po globoki dolini, po kateri dereča reka teče, so napravili most in tako oskerbeli mesto z obilnostjo dobre vode. V resnici, to je kraljevo delo in vredno občudovanja. Da so pa kraljevi zaklad zopet napolnili, pridjali so vsakemu funtu mesa en vinar davka, in tako so zopet denar dobili.

V cerkvi samostana družbe Jezusove, v katerem novinci obljubo delajo, je altar občudovanja vreden, pa ne zaradi kake umetnosti ali dragocenosti, marveč zaradi veliko denarjev, ktere so za-nj izdali. Velikodušni kralj Janez V je dal ta altar iz različnih dražih kamnov v Rimu delati. Altarna podoba, ki kaže sv. Janeza Kerstnika, je prav umetno vstrojeno mozaično delo. Kakor hvalisavni Portugalci pravijo, je ta majhni altar stal nad pol milijona krusadov, to je goldinarjev... Škoda je le, da tako drag in lep altar stoji v majhni, pa še zelo temni kapelici, ter da se umetnost in dragocenost komaj dá zapaziti in razložiti. Tudi na naši barki so pripeljali dve mozaični podobi iz Rima za Lisabon, in sicer pripravljeni za ravno to kapelico, da bodete zaljžali stene tega svetišča.

(Dalje nasl.)

Sejmi, žegnanja.

Skozi leto prihajajo dnevi, ki so dnevi zveličanja, dnevi duhovnega veselja, kdor jih vé prav obračati. Ali ravno take dneve nesprenišljeni in razuzdani ljudje velikrat spreminjajo v dneve teme in črnega mraka. Duh temote ima potem še več oblasti čez take duše, kakor o navadnih dnevih. Zakaj? Zato, ker ljudje to, kar ima služiti v zveličanje, zlorabijo in si obračajo v pogubljenje. Celó sicer pametni in pošteni se včasih z drugo veliko derhalijo dervé v brezna pregréh in vse nesreče.

K takim dném se po več krajih smejo šteti tako imenovani sejmi, „šagre“, cerkvene žegnovanja, pa tudi druge prilike, ker vsak kraj ima posebne šege in navade, pa tudi posebne nevarnosti za dušo in telo. Taki dnevi se po človeški zlobnosti včasih spreminjajo v dneve razuzdanosti in divjačnosti; zdi se, kakor bi se naj gerši nagnjenja človeške nature združile z naj bolj zaverženimi peklenskimi močmi, ki vse lepo, blago in sveto v človeških srcih išejo oskruniti, okužiti in razdjati. Kdor sam kaj tacega še ni doživel, naj bo Bogu hvaležen, da mu je prikrita ostala ena naj bolj senčnih strani človeške spačenosti.

Ali obžalovanja vredno je, da napake nahajamo povsod. Takrat se rado pokaže, kakor da bi bila razuzdanost in divjačnost o takih časih opravičena, kakor da bi ne imele takrat Božje zapovedi nobene veljave in bi se smeli enkrat v letu grehu popolnoma vdati, se zverim zenačiti in še pod nje se pogrezniti!

Tukaj mislim zlasti mladino, ker ta se o takih dnéh posebno vdaja strastim. Kako marsikteri mladeneč, kako marsiktero dekle, ko ure tega divjega veselja minejo, nosi grozno podobo smertnega greha na svoji duši! Kako škoda za lilije nedolžnosti, ki so tukaj od umazanih parkeljnov potergane, ali pa venejo v kužni moseni sapi!

Kmali se sicer ob času prisiljene spovedi reče: „Imel(-a) sem slabe misli, bil sem nezmeren“. Pa o tem, kar imajo te besede v sebi, koliko nečast za Božje veličastvo, koliko zasramovanje Kristusovega križa in njegove smerti, kake bolečine za občutno serce je našega ljubezni polnega Odrešenika, kateri je vse to naprej videl, to se poverjanemu človeku še sanja ne! Kaj vendar naj dušni pastir o takih spotikljajih počne, ako se v njegovi občini nahajajo?

Ali bo molčal? Ali smé molčati? Ali smé počivati in si misliti: „Sej se nič ne dá storiti, ljudstvo ne bo tega opustilo. Sej bilo je zmirom tako!“

O to ne bi bila beseda apostolskega duhovna, tako bi rekel najemnik, kateri pusti volka v njegovi čedi ropati in tergati, kakor mu je drago. Pastirski mladeneč David se je bojeval z volkom in levom, da bi obvaroval čedo svojega očeta. Pa ti sovražniki so bile brezumne živali. In mi bi se ne borili zopet satana, kateri mori duše, za ktere je bila božja kri prelita?

In On, ki je Davidu moč dodelil, ali ne bo tudi nam pomagal?

Z gorečnostjo in sv. Duhom bode On ponižnega in spokornega duhovna kerstil, da mu bo mogoče opomin preroka spolniti: „Clama, ne cesses! quasi tuba exalta vocem tuam, et annuntia populo meo scelera eorum, et domui Jacob peccata eorum.“ (Js. 58.)

Boriti se moramo, zmaga je pri Bogu. Če smo se dobro vojskovali, o tem bomo sojeni; ne po tem, če je imel boj s podzemeljskimi močmi vspéh ali ne. Bog plačuje voljo in delo. Pa bojevati se — in bojevati se: to je velik razloček. Nekoliko malo graje raznese veter, in naglo skipenje strastnega ognja zgine, kakor grom v podnebu.

Kaj tedaj? Naj prvo mirno podučenje, potem za Božjo čast goreče in božji ogenj dihajoče opominjanje, oboje iz serca, ktero je po očetovsko razžaljeno zaradi taci razžaljenj Božjih in zaradi tolikih pohujšanj ljubljene občine. Ako to izhaja iz pavlovskega serca: ne more biti brez koristi in tudi ne bo. Pa to naj se ne zgodi še le zjutraj tistega nevarnega dné, kateri kakor vihar in toča marsiktero lepo cvetko dušnopastirke gorečnosti v malo urah pokončá; takó bi se lahko več razdražilo, kakor pa kaj koristilo. Delati je treba že poprej, že od daleč, ko strasti in hudo nagnjenje še dremljejo, takrat že se morajo serca pridobivati. To pa veljá o vsih nevarnih prilikah, ki skozi leto utegnejo nastopiti. Veliko molitve z zatajevanjem vred bi móglo besedno delo spremljati, in ker je združeni molitvi uslišanje zagotovljeno, si je treba zaveznikov poiskati. Po-božne deviške duše, katerih je gotovo v vsaki občini še kaj, se lahko v spovednici k taki molitvi pridobivajo. Molitev otrok tudi pomaga. (Preveč se prezira gotovi pomoček, ki ga že več lét tako blizo imamo: bratovšina Naše ljube Gospé presv. Serca. Zakaj bi ta in uni kake hude napake v duhovni ne priporočil v molitev skor 100.000 družnikov. Prevdarite: sto tisuč prosivcev!) Ali mislite, da taka bojna molitev ne bode zdala? In ako bi Bog našo poterpežljivost prvi pot nekoliko poskusil, ali bi ne bilo upanje za drugič, za drugo priliko, za prihodnje leto? Ali ni že trud poplačan, ako ja bil en sam smertni greh odvernjen? In potem še osebno pastirstvo! Koliko premore dobra beseda do matere, do gospodarja, do gostilnika, velikrat

tudi zedinjeno djanje s svetno oblastjo. *Zelus domus Tuee comedit me!* (Ps. 68, 10.) — (Prim. Canisius Stim. št. 9.)

Božje mesto I.

Prelép in silo častitljiv je nauk od Božjega mesta, katero je vidil sv. Janez v skrivnem razodenju, ko piše: „In vidil sem sveto mesto, novi Jeruzalem, doli priti od Boga. (Razod. 21, 2.) Zgodilo se je to na otoku Patmu. Ko je bival v premišljevanji, je vidil v duhu Jeruzalem, nesrečno mesto, katero je bilo izvoljeno za glavno mesto kraljestva Božjega. Ali Jeruzalemtci niso spoznali tega, kar je bilo njim v blagor. To je delalo silne dušne bolečine preroku, kateri je ljubil svojo domovino in ji serčno želel vseh časnih in še veliko bolj vseh duhovnih in večnih dobrót.

Naj bi si to k sercu vzeli tudi naši rodoljubi, katerih mnogi serčno ljubijo svojo domovino, pa le njeno eno, njeno časno stran, pozabijo pa na njen duhovni, njen večni blagor. Naša domovina nam je nekaj Jeruzalem, in ta Jeruzalem bi bil tudi v časnem oziru srečniši, ako bi „domoljubi“ toliko delali za njegov duhovni, kolikor delajo in se trudijo za njegov časni blagor. O slovenski Jeruzalema! Kako srečen bi bil ti, ako bi bili modri tvoji sinovi, neomadežane tvoje hčere.

Sv. Janez se je oziral v duhu, pa tudi s telesnim očesom na časni svoj Jeruzalem, kateri — dasi tudi njemu tolikanj drag — ni bil lép: vidil pa je prerok v prikazni nov, lepši Jeruzalem doli priti, — toda tudi ta je bil podoba še lepšega — tretjega Jeruzalema. Kako to?

Z očetovsko ljubeznijo je prišel Bog grešnemu človeštvu naproti, naj prvo z mnogimi razodevanji v stari zavezi. Te razodenja pod gostim zagrinjalom krijejo namene božje in zlagoma vodijo do sv. Cerkve.

Zakladi milosti, kateri so bili v tej napravi shranjeni, so storili, da so véni, bi djal, nebesam naproti se razcvetali. Stari Jeruzalem je razdjan. Novi, od Kristusa vstanovljeni, zdaj spolnuje ta zgodovinski poklic, zveličevanje narodov... Tretje nebeško mesto pa nam v ne preveliki daljavi naproti sije.

Jeruzalem — mesto.

Jeruzalem se imenuje „mesto mirú“, ker po tolikih bojih bi bil imel mir prebivalce osrečevati. Imenuje se „sveto mesto“, ker je med njegovim zidovjem stala skrinja zaveze. Imenuje se mesto Božje, velikega Kralja, ker je tukaj bil moljen in češen pravi Bog, Kralj vseh kraljev. Vojskovodja Jozve je bil od Boga dobil povelje mesto za njegovo ljudstvo vzeti z orožjem. Jeruzalem je stal v prelepem kraju, na terlnem, skalnatem apnem gorovju, na treh homcih. Sijonski grad se je imenovalo gornje mesto, tudi Davidovo mesto. Tukaj je oko občudovalo kraljev Davidov grad, ki je bil tudi gozdna hiša imenovan, ker bil je pri zidanju te hiše skoraj cel cedrov gozd posekan. Tukaj v izsekanih grobih so počivali umerli kralji. Ko si je bil David izvolil grad Sijon za svoje prebivanje, bilo je to mesto deželino središče. Med silnim veseljem in trobentnim glasom so prenesli tje skrinjo zaveze. Ves ginjen in presunjen je bil kralj David. Kmalo so po visočinah jeli doneti glasi Davidove harpe, predirali so doli v doline, v serca otrók Izraelovih, budili v njih vse blage in svete občutke, do plamena navdušenja jih vžigali. Kdo ne pozná Davidovih psalmov, navduševalnih, pobožnih pesem blagega kralja, ktere so zdaj hvalo Božjo naznanjevale, zdaj v globočino boječega, zagrešenega serca segale, klic za usmiljenje in milost izbujale, zdaj ozirale se na prihodnje čase, ko je imel Zveličar sveta hrepenenje narodov do-

polniti. Čudno; psalmi, kateri so pred tremi tisuč leti doneli v sijonskem gradu, se slišijo še zdaj po vseh katoliških cerkvah vesoljnega sveta; sv. Duh veje v njih skozi vse čase.

Na Sijonu je pa vendar manjkalo prave hiše Božje. Vojske so zaderževale Davida, da ni mogel Gospodu hiše zidati. Salomon je dokončal delo, oni čudež v sveti deželi. Zidal je svetišče na drugem holmcu, na stermlj Moriji; zidal je to svetišče iz marmorja in cedar libanonskih in zlata ofirskega in iz samih dragotin.

Zunanji obraz salomonskega tempeljna, pravi Jožef Flavij, je imel vse na sebi, nad čemur duša in oko stermlj. Okoli in okoli je bil z gostimi zlatimi ploščami pokrit, zablisketal se je pri prvih žarkih svetlobe in je bliščal v oči, kakor samo soluce. Prišlim tujcem se je zdel od daleč kakor s snegom pokrit grič, zakaj koder ni bil z zlatom prevlečen, svetil se je beli marmor. Na verhuncu so šterleli zlati drogi. Nad neizrečeno velikimi na štiri vogale rezanimi kameni je svet stermlj in stermlj še zdaj nad ostanki tempeljn timeri. Znotraj je neprehoma gorela žareča luč na sedmoročnem svečniku. Tam je bilo najsvetejše. V najsvetejšem je stala skrinja zaveze, v kateri je bilo nekoliko zern mane, Aronova palica in tabli, na kateri so bile zapovedi zapisane. V sedmih letih je bilo svetišče dozidano. Salomon je sklical veliko skupščino knezov in starešin k slavnemu posvečevanju. Duhovni so nesli v slavnem sprevedu skrinjo zaveze s Sijona v tempelj na gori Morio.

Tisoče ljudi se je pridružilo temu sprevedu in so peli hvalne pesmi: „Hvalite Gospoda, ker dober je in Njegovo usmiljenje je na vekomaj“ (Psalm 135, 1.) itd. V nezmerni hvaležnosti je daroval Salomon velike trume ovnov in govéd in prosil milosti Gospoda nad svetišče. Zdjaci švigne ogenj iz nebés in povžije darove, temen oblak obdá skrinjo zaveze in veličastvo Gospodovo je napolnilo hišo. Združeni, kakor udje velike družine, so možje Izraelovi od zdaj hodili na goro k svetišču Boga — Jehova. Iz ust božjepotnikov je donela leto za letom izraelska božjepotna pesen: „Veselim se, kadar slišim rêči: Pojdimo k hiši Gospodovi!“ (Psalm 121.) Zares, ljudstvo potuje k svetišču; služi Gospodu, in je srečno!

(Dalje sledi.)

Larretanske litanijske in molitvah in premišljanjih.

(Dalje.)

Devica častitljiva — za nas Boga prosi!

(Prošnja za dobro molitev.)

Kako si ti, o Marija, častitljiva, vidim iz tega, da je sam Bog poslal te pozdravit enega izmed štirih duhov, ki stojé pred Božjim obličjem. Vidi se tudi še iz tega, da te je ta véliki poslanec pozdravil tako spoštljivo in tako rekoč s svetim strahom, da še nikdar nobena stvar ni bila od nebés tako pozdravljena in tudi ne bode, kakor ti. O Marija! misel na to me je v dušo zbudila in serce moje kervová, in prav ima, da kervová. Jaz se imenujem tvojega otroka, tvojega častivca; zdaj pa spoznam, da Te nisem ljubil kakor otrok, in te ne častil kakor pravi častivec. S svojimi molitvami in življenjem sem te morebiti bolj žalil, kakor pa častil.

Oh, moje molitve, moje molitve, ki sem jih tebi na čast opravljal! Kakšne so bile in koliko veljave so imele pred teboj? Perve besede „Češenamarije“, tiste prelepe molitve, je Bog sam izrekel, potem jih je izgovoril pred teboj prečisti duh arhangel Gabriel. Nekaj je dostavila sv. Elizabeta, mati največjega med svetniki,

Janeza Kerstnika. Nekaj pa nas jih je naučila sama naša mati sv. Cerkev. O koliko svetih duš je že to molitvo goreče molilo! Jaz pa, ko jo molim, včasih še na-te ne mislim. Kedar imam govoriti s kakim gosposdom, dobro pred pomislim, kaj in kako bom rekel. Med pogovorom imam pri njem serce, oči in misli. Ko se pa v molitvi s teboj razgovarjam, kakor tudi pred in potlej, sem ves zaspan in raztresen.

Prosim te toraj, usmili se me, o skerbna moja Mati. Sreča moja, da imaš ti zdravila in pomoči za vse slabosti in potrebe, in pa, da si tako dobra. Kakor so učenci nekdanj tvojega Sina prosili: „Gospod uči nas moliti“, tako tudi jaz Tebe prosim: Uči me moliti, Mati. Slab in neveden otrok vpiram uka željne oči v tvoj obraz, pripravljen pridno poslušati tvoje nauke, hraniti jih in se pri molitvi po njih ravnati. Nikar me ne zaverzi kot otroka, ker sirotej sem na duhu, o moja Mati!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Berovnice. (*Djanje sv. Detinstva.*) „Danica“ nam je že veliko lepega poročala o lepem „djanji sv. Detinstva“ in mislim, da se je tudi po naši škofiji precej razširilo.

Ker pa o tem „Danica“ še ni nič poročala iz posameznih krajev, naj iz naše duhovnije kaj malega o tem povém.

Letos, mesca rožnika, se je pričelo pri nas sv. Detinstvo razširjevati, in do sedaj je nekaj čez 100 deležnikov pristopilo. Pervo opravilo sv. Detinstva smo imeli v nedeljo angeljev varhov in smo slovesno obhajali, kolikor se je dalo v začetku. Kacih 30 deležnikov in deležnic se je vdeležilo ss. odpustkov, med temi naj več deklic, ki so zelo vnete za djanje v prid reševanja poganskih otročičev. Popoldan imenovano nedeljo pa sem jih učil peti pesmice, ki so v novih bukvicah sv. Detinstva. In ker je bil ravno praznik ss. angeljev varhov, smo se toraj naj pervo učili pesmice: „Molitvica k angeljčku varhu — „Sem srečen otročiček“ itd., in potem „Lepi nébes“, in otroci so se koj prvi dan v mojo zadovoljnost obé naučili.

Učenje se nadaljeva, ker sem jim obljubil, da bomo prihodnji praznik sv. Detinstva pri sv. maši peli, ako se bomo naučili pesmice, ki so v omenjenih bukvicah.

Pri tej priliki naj omenim, da imamo Slovenci precej lepih društev in bratovšin, vendar po moji misli je za otroke in sploh za mladost prav posebno primerno sv. Detinstvo. Otroci radi starše ali rednike prosijo tistih soldkov, da bi se zamogli zapisati v sv. Detinstvo in navadno so potlej bolj pridni in vbogljivi kot so bili poprej. To je tedaj velik pomoček staršem za lepši izrejo otrok. Otroci imajo ob enem prelepe nauke in prijetno berilo v bukvicah v ta namen. Koliko se toraj dobrega stori domačim in ajdovskim otrokom! Hvala tudi verlim gosposdom za pesmice, ki so v bukvicah sv. Detinstva, prav primerne mladini. Mladina namreč rada poje; poje v praznik, poje v delavnik, in si vedri čas in delo, kar nekteri odrašeni ne znajo, in si zlati čas obračajo v prazne marnje, v obiranje svojega bližnjega in drugo hudo.

Kdor pa ne vé, kaj in kako začeti z razširjanjem sv. Detinstva, naj se oberne do vodnika preč. g. kan. And. Zamejca ali pa do vredništva „Zg. Danice“.

• J. K., poverjenik.

Štanga, 9. kimovca 1880. (*Več priserčnih obhajanj ob enem. Cerkvene vravnave.*) Štanga je slovita, ker raste tu dosti zlahtnega sadja, ktero se vozi v Ljubljano, in

pa ker je tu že od davnaj imenitna božja pot, kamor ljudje radi hodijo sv. Antona pomoči prosit v različnih potrebah. Bilo je v Štangi poprej 5 velicij shodov, a zdaj sta le dva prav imenitna, namreč o sv. Antonu Padov. in o sv. Šimnu in Judu. Vendar je že nekaj časa tudi angeljsko nedeljo po dvojno duhovno opravilo. Tako je bilo tudi letos in sicer prav slovesno.

Ta dan je več otrok pristopilo prvič k svetemu Obhajilu v lepo ozaljšani cerkvi. Res, bil je ta dan zanje vesel in imeniten, ki ga bodo vedno v spominu ohranili, še toliko bolj, ker ta dan ste se še dve drugi slovesnosti tu obhajale.

Znani izverstni pisatelj, iskreni domoljub in naš rojak preč. g. prof. Jož. Marn so ponovili tukaj čez 25 lét spomin svoje nove maše, ki so že obhajali svojo 25letnico s svojimi součenci pri sv. Jakobu ob Savi. Pridigovali so sami prazniku prav primérno. Pri sv. maši so jim stregli trije gg. župniki. Pela se je čedno latinska maša, kakor želi sv. Cerkev pri slovesni sv. maši. Pela se je „Glorija“ vsa in „Credo“ ves, in le-tá koralno. Tu je dokaz, da tudi na kmetih, še celó v hribih, se dá kaj storiti, če je resne volje dosti.

Ta dan je bila pa tudi zahvala za srečno dokončano zidarsko delo v presbiteriji. Naša cerkev se že dolgo časa od znotraj in od zunaj lepša.

Pred nekolikimi leti je dobila prav lep križev pot, kterege je namalal znani domoljub gosp. M. Tomec v št. Vidu. Lep kinč naši cerkvi je tudi obhajila miza iz marmorja, in tlak v presbiteriji iz kamnitih belih, rudečih in črnih plošč. To delo je delal L. Vodnik. Tudi orglje je pred tremi leti g. Malahovski prestavil, jim naredil nov méh in en nov spremen v ped. 16', tako, da zdaj prav lepo in močno doné. Oltarje in prižnico je nam tudi pred tremi leti premarmoriral in popravil prav čedno g. M. Ozbič.

Tako so tudi druge naprave vse lepe v cerkvi. Le ena reč je kazila cerkev. Pervi kor je bil nižji kot ladija. In ta napaka se je letos odstranila. Presbiterij je toraj lepo povikšan, ščipovnik, ki je zakrival prvi kor, primerno odrezan, in v cirkeljnu izpeljan više. — Tako se vidi zdaj cerkev nekako veliko večja in vsa drugačna; res prav lepa je, — to vsak pravi. Tudi velike nove okna so lep kinč. To delo se je bilo po premaganih opovirah začelo v rožniku — in 21. vel. serp. se je srečno dokončalo v veliko veselje vsim, ki so kaj pomagali. Tako je zdaj rez vsa prenovljena in olepšana cerkev sv. Antona Čudodelnika v Štangi, kamor slovensko ljudstvo rado roma. Vse v čast Božjo in slavo sv. Antonu!

V naši „kranjski Loreti“ (Suši), kakor je „Danica“ že omenila, je bilo na mali Šmaren posebno duhovno opravilo s slovesno procesijo med petjem lavretanskih litanij, Marijne pesmi „Magnifikat“, in konec sv. maše je bila zahvalna pesem „Te Deum“ — v dvestoletni spomin začetka in obstanka ondote romarske cerkvice. Ker so ta praznik vsled združenja te cerkve s sv. Marijno hišico v Loreti ondi popolni odpustki, zato je bilo pri jutranjem farnem duhovnem opravilu prav veliko jih pri sv. Obhajilu.

Po posebni prijateljski naklonjenosti duhovnega soseda čast. g. Šoriškega župnika A. J., ki so prejšnji popoldan tukaj še spovedovati pomagali, so slovesno sv. mašo s pridigo v naši Loreti ta dan imeli č. g. Andrej Karlin, novomašnik Starološki. Ljudstva veliko. Za dvestoletnico se je pri sv. maši pela tudi naslednja pesem:

Že celih je dvakrat sto let zdaj minilo,
Odkar se Marija tu v Suši časti;
Češenje še bolj se bo zdaj ponovilo
S slovesnim spominom, ki tu se verši.

Marija pa sama skazala je tod,
Da mesto to nji je odločil Gospod,
Kjer naj posebno vališuje prošnje,
Verni pa njeno pomoč zadobé.

O koliko dobrot je že tukaj skazala
Marija z Lorete skoz toliko lét,
In rada na duš' in teles' pomagala,
Pa vaim tud' želela nebesa odpret'!
O bodi češena za toliko dobrot,
Deljenih po tebi do revnih sirót!
Bodi zahvaljena mila nam Mat',
Skérbi v nebesa nas vse pripeljat'!

Svetišo smo novo ti tù pozidali,
Zedinjeno s bišo je tvojo svetó,
Da bomo tù milost še več dobivali,
Gotovši prišli še gor k tebi v nebó.
Zdaj k tebi vzdigujemo svoje sercé,
O vališi vse naše pravične želje!
Prósi, le prósi Marija za nas,
Zdaj in posebno poslednji še čas!

Marija, ostani nam ljubljena Mati,
Iz dóma visocega vedno nas glej,
Ne pústi nas v zmote in greh samotati,
V popolnosti zmiraj nas vódi naprej.
V spomin dvestoletni ti damo sercé,
Prav zveste ti hočemo biti ovcé,
Vódi nas Mati ovčice v en hlev,
Kjer je plačilo, rešilo vsih rev!

Zaliloški.

Iz Železnikov. (Dragi gosti.) Glas o naravski lepoti naše mile domovine razširja se čezdalje bolj po širokem svetu, in vabi o poletnem času od leta do leta več ptujcev in občudovalcev zlasti v naše prijetne gorenjske kraje. Kako se tu ptujci obnašajo med nami in proti našemu narodu, to presojevati ni namen teh verstic; pač pa naj bo naznanjena želja: naj bi bili vsi taki, kot sta visokorodni c. kr. avstrijski generalni konzul iz Benedk, plemeniti gospod baron Miroslav Pilat in njegova preblaga gospa soproga, ki bivata letos že četrto leto na oddihu v naših tihih Železnikih. Kako veljaven in čislam mož je gospod baron, prepričati se smo imeli priliko med drugim tudi o slovesnem obhajanju rojstnega dneva našega presvitlega cesarja Frančiška Jožefa. Ta dan se nam je omenjeni gospod pokazal v svoji uniformi. Na persih so se mu svetili mnogi redovi in križci. Jasen dokaz, kako zelo čislajo tega plemenitega gospoda naš premilostni cesar, kakor tudi mnogi ptuji vladarji. (Vsih odlik ima gospod baron Pilat deset.) Naj pa se ne misli, da se nam ta gospod pogosto kaže v svoji svetični opravi. Naj bolj priljubljena mu je priprosta ribčevska obleka, in skoraj ložej ga je najti v kaki samotni gorski grapi pri ribjem lovu, kakor pa na domu. Ali o nedeljah in praznikih ne zamudil bi sv. maše in pridige gotovo za noben denar in na nikaki način. V tovaršiji z ljudstvom je gospod silno prijazen in priljuden, in gospa baronka je poleg teh lepih lastnosti tudi tako ponižna, da se res smé imenovati podoba (personifikacija) te lepe čednosti. Je pa tudi posebno pobožna. Svete maše ne zamudi prav noben dan (boje tudi v Benedkah ne); k mizi Gospodovi pristopiti sredi našega priprostega ljudstva se nič ne ána; posebno rada pa se pridružuje našim cerkvenim pevkam, in se véde proti njim prav kot sestra. Akoravno slovenščine ni zmožna, prišla je letos skoraj vsako nedeljo k veliki sv. maši na kor, in pomagala dekletam peti. Posebno pa se je odlikovala zadnjo (angeljev varhov) nedeljo. Pela je kot „primadona“ Riharjevo sprelepo mašo: „Bog, pred tvojim veličastvom“;

dalje pesmi: „Lepa si Marija“ in: „Ko me novi dan zbudí“ — tako natančno slovenski, zraven pa tudi tako izverstno in nežno krepko, da se kaj enacega redko kdaj tudi po velicah mestih sliši. Tacih poletnih gostov bi pač prav veliko privoščili naši lepi slovenski domovini.
R. Podratitovski.

Iz Jeruzalema. (Cerkev v Betlehemu. Ondotne katoliške šole. Ruski romarji.) Kteri so bili v farni cerkvi v Betlehemu, ki se derži lepe bazilike sv. Helene in se skozi njo pride v tisoč in tisočkrat sveto duplino, v kateri je bil Zveličar sveta od Marije Device rojen, bodo z veseljem sprejeli novico, da se je ta cerkev začela zboljševati in razširjevati. Revna in ne odveč lepa farna cerkev, ktera ni le samo o velikih praznikih pretesna, ampak tudi navadnim potrebam ondotnih prebivalcev ne zadostuje, bode boje še enkrat večji kakor je zdaj, in sedanji oddelek, že nekako razpadljiv, bodo gotovo popravili.

Prečast. oče Friderik, vikar frančiškanskih varhov sv. dežele, bode vodil to važno delo. Pravijo, da je umeteljni stavbarski mojster Guillemont načrt naredil. Gerki poskušajo delo zdaj s tem, zdaj z unim izgovorom ovirati, pa to jim bo zelo malo koristilo, ker častiti oče Friderik bo že vedel se jim zoperstaviti, in skoravno je to zelo neverjetno, bode vendar le pravica zmagala.

Še nikoli se niso betlehemske otroci tako dobro podučevali, kakor v zadnjih letih. Ne govorimo o protestantovskih šolah, ktere so se zelo pomnožile, samo, da bi katoliško vero zaterle, ampak o hvale vrednih prizadevanjih, ktere katoličani luteranom nasproti stavijo. Po nekaj so oo. Frančiškani začeli posebno skrbeti za veliko zunanjih šolarjev, kteri so njih šolo obiskovali; po drugi strani pa je ona od gosp. kanonika Belloni a ustanovljena naprava razun sirotišnice, v kateri se nahaja 75 učencev, dobila še vnvanjo šolo, ktero obiskuje blizo 300 otrok.

Med gojenci so napravili nekako vojaško glasbo. Nekteri terdijo, da se je to prav dobro obneslo. Temu se ne čudimo kaj posebno, ker otroci na jutrovem imajo prav velike zmožnosti za godbo, ktera jih tudi zelo veseli. Učence sv. Družine podučuje v tem učenik v pokoj, duhoven iz reda Serca Jezusovega v Betharemu. Tudi blage sestre iz reda sv. Jožefa imajo šole za mlade betlehemske deklice.

Ruskih romarjev je bilo letos zelo veliko v Jeruzalemu; dozda znaša število nad tri tisoč, kteri so pa vsi revnega stanú. To, mislim, je zarad tega, ker so okolišine lanskega leta mnogim bile na potu, da niso mogli te svete božje poti opraviti. Ruski romarji ne dobé v bolnišnicah nič hrane, ampak samo prenočišče; tedaj se mora vsak, kolikor mu je moč, sam s potrebnim preskerbeti. Da bomo resnico govorili, moramo reči, da so ruski romarji polni ginljive vere in resne pobožnosti. Moški in ženske so kaj spodbudnega obnašanja v svetiščih in drugod, kakor tudi na naj bolj oddaljenih popotvanjih. Njih vbrano in mило-resno petje je zelo različno od onih kričečih in kihajočih popevk gerškega obreda.

Ker že o ruskih romarjih govorimo, moramo omeniti posebno njihovo pobožnost pri postaji ob oboku „Ecce Homo“, pri svetišu sv. Ane, kjer časté tudi skrivnost brezmadežnega Spočetja, in slednjič pri svetišu obiskovanja, pri sv. Ivanu v hribih.

A. M. Ratisbon.

Cret in nad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Gospodu blizo Ljubljane, nedavno po „Dan.“ v molitev priporočenemu, se je nepričakovano hitro in izdatno na bolje obrnilo, ko se je pričelo k N. lj. G. v ta namen moliti. Češena bodi Marija, zdravje bolnikov! M.

Št. 2. Oseba, ki je imela hude bolečine v drobu, je zadobila zopet zdravje po več opravljenih devetdnevnih. Da se zadosti obljubi, očitno izrekam čast in hvalo Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca za pomoč. A. V.

Št. 3. Deklica M. T. iz Polh. gradca je bila za vročinsko boleznijo za smert bolna in v nezavednosti; po opravljanji 9dnevnice k N. lj. G. pa se ji je jelo tako hitro boljšati, da je skoraj v enem tednu že začela hoditi. Češena Marija! A. E.

Št. 4. Čez leto in dan je 80letna žena v polhograški fari imela neko neznansko bolezen, v kateri niso nobene zdravila pomagale; po nekaj časa opravljanih molitvah k Naši ljubi Gospej in k sv. Jožefu pa se je jelo boljšati in je ozdravela. A. E.

Prošnje.

V molitev goreče priporočeni: Posebno hudo bolan gospod za pomoč. — Hudoben in zdaj obupen mladenec za rešenje. — Razuzdan in ves zgubljen mož, ločen od žene, da bi se spreobrn timer na pravo pot prišel — posebno priporočen. Zahv. se nazn. — Dva grozovita bogokletneža za spreobrn timer; ali če je že vse zastoj, da bi usmiljeni Bog saj peklenske žrela zaperl njima in drugim takim zverinam, da bi ljudi ne strašile in mladine ne pohujševale. Prosimo dobre duše za pravne obhajila in 9dnevnice in gg. duhovne za „memento“ v ta namen. — Neko pohujšanje, da bi se odpravilo. — Gospodar, z bolno nogo, priporočen N. lj. G. in v priprošnje Pija IX za ozdravljenje. Zahv. se nazn. — Važna zadeva nekega mašnika.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec kimovec 1880.

I. Glavni namen: Izročanje vesoljnega sveta v naj svetejše Jezusovo in Marijino Serce za splošno spreobrn timer.

II. Posebni nameni:

20. kimovca. Sv. Evstahij z ženo Teopisto in sinovoma Agapitom in Teopistom, mučenci v Rimu pod cesarjem Adrijanom. Priporoč.: Duhovnja Rob rojstva B. M. D. (1675 duš). Keršanske družine za strah Božji. Šolska mladina za dar modrosti in hvaležnosti do Boga in dobrotnikov.

21. Sv. Matej, apost. in evang., je vero oznanoval v Etijopiji, kjer je kerstil sv. Efigenijo, mučen l. 90, počiva v Salernu. Priporoč.: Gerčarica ss. Primoža in Felicijana (521 d.). Cerkev v Afriki. Slovenski mladenči za strah Božji.

22. Sv. Mavricij, poveljnik tebajskega kerdela s 6000 možmi, katerih vsak deseti je bil umorjen, ker niso hotli malikom darovati — pod cesarjem Maksimijanom. Priporoč.: Gora M. D. Snežnice (517 d.). Pogorelci, zlasti tega leta. Duše v vicah.

23. Sv. Tekla, devica v lepih vedah dobro podučena, spreobrn timer od sv. Pavla, je iz ljubezni do sv. devištva odbila zakon, bila pred divje zveri veržena,

ktere pa se je niso dotaknile, in rešena še iz družih nevarnosti — je poslednjič mirno umerla v Isavriji. Priporoč.: Dekanijška duhovnja Verhnika sv. Pavla apost. (4948 d.). Katoliške device in deviški. Cerkev v mali Aziji.

24. M. D. 7 veselj, l. 1696 postavljen praznik; l. 1727 pa od Benedikta XIII storjen za praznik reda M. D. odkupljenja jetnikov: „B. M. D. de Mercede“. Priporoč.: Polhov gradec rojstva M. D. (3140 d.). Sužnji in posli, zlasti za stanovitnost in lepo življenje. Trinogi in neusmiljeni gospodarji za spreobrn timer.

25. Blažena Marija pomočnica (de Socos), devica, goreča strežnica pri bolnikih po hišah in bolnišnicah. Priporoč.: Presarje sv. Viša (1887 d.). Bolniki in umirajoči. Katoliški misijoni. — Op. Danes se začne devetdnevica k prazniku M. D. roženkranske.

26. Devetnajsta nedelja po Bink. Evang.: Kraljeva ženitnina (Mat. 22). Sv. Gerard, škof in muč. Priporoč.: Horjul sv. Marjete (1546 d.). Spreobrn timer skrunivcev nedelj in praznikov z ostajanjem zunaj cerkve, ponočevanjem, pijančevanjem itd. Cerkev na Laškem.

Male duhovne vaje.

Vse Bogu na čast! Ta dobri namen bočem saj jutraj in zvečer ponavljati. Bog namreč, kakor pravi sv. Vincencij Pavljan, manj gleda na zunanje naših del, kakor pa na žarečo ljubezen in na čisti namen, s kterim se dela opravljajo.

Listek za raznoterosti.

... Iz Ljubljane. V nunski cerkvi bo z dovoljenjem milostivega gospoda kneza in škofa Janeza Krizostoma namesti angeljsko nedeljo prihodnji četrtek (23. kim.) jutraj $\frac{3}{4}$ 6 prvo duhovno opravilo — pridiga in sveta maša pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom z dvema blagoslovoma — za deležnike „Djanja svetega Detinstva“, ki imajo ta dan tudi priliko dobiti popolni odpustek pod navadnimi pogoji. — Vse opravilo bodo imeli visokočastiti gospod Janez Rozman, učenik keršanskega uka v ljubljanskih mestnih deških ljudskih šolah. — Popoldne ob 4 bodo pa litanije z blagoslovoma.

Za bogoslovne šole se je treba 1. oktobra oglasiti in pred večerom istega dne vstaniti se v semenišče.

† **Gospa Joana Nep. Vozel**, roj. Hudovernikova, tergovčeva vdova, znana zarad dobrodelnosti, je 11. t. m. po dolgi bolezni umerla, dopolnivši 60. leto svojega življenja. Bog ji daj večni mir.

Cerkvena roba. Prečastiti duhovščini in sploh skerbim cerkvenim predstojnikom bodi naznanjeno, da usmiljene sestre v Begunjah na Gorenjskem (Wigaun) delajo lepo in po prav nizki ceni cerkveno obleko, kakor: mašne plašče, pluvijale itd. Mašnih plaščev raznih barv je že mnogo izdelanih. Če si kdo želi teh omisliti, morda tudi za katero podružnico, naj si pogleda že izdelano obleko, ali v ženski kaznilnici v Begnjah, ali pa v Ljubljani v misijonski hiši — Lichtenturn — na Poljanah hiš. šte. 32. Delo je lepo; več čestitih gg. duhovnikov, ki so si te cerkvene oblačila ogledali, so se z njimi zadovoljni skazali. — Naročba na nje se zgodi naravnost do: „Predstojnice usmiljenih sester Gabrielo Lazarini v ženski kaznilnici v Begnjah. Pošta: Lesce-Radoljca na Gorenjskem.

Rešite mladino sladkarske povodnji! Prašal sem mladenča, kako da se pobi tam pred šolo, ki imajo

sejim s šolskimi bukvami, tako živinsko dèrejo in ne-ollikano vpijejo? Rekel je, da skor bolj kot otroci se dèrejo tisti prodajači sladkarij, ki jih mladini ponujajo, in da otroci silo denara s tim napravijo. Vsak vé, kako napačno je sploh za otroke in mladino, ako postanejo nečedni sladkosnedeži; pa tudi koliko denara utegnejo pokrasti staršem, koliko lagati, da dobé denar za sladkarije. To pa se godi celo leto; sladkoteržci so povsod nastavljeni, tako rekoč lové mladino obojega spola. Slavni mestni odbor je nedavno, zlasti na prigovarjanje bistrega gosp. Regali-a, rešil mesto ene velike spake in nadleže; naj ga smemo opomniti na ravno omenjeno kužljivost, ktera napaka je še bolj škodljiva, kakor je bilo „štanjkolénsko“ rožljanje. Naj slavni mestni odbor starše in mladino vzame v brambo ter naj blagovoli po kaki previdni poti jih rešiti teh želodečnih uší, namreč, mladini povsod in zlasti pred šolo nastavljanega sladkarstva.

Pri cecilijanskem obletnem zboru 13. t. m. je bilo čez 60 deležnikov, med njimi blizo polovice duhovnov. Premilgsp. knez in škof, takrat na Dunaju, so pismeno po preč. g. kan. Urhu naznanili svoje misli. V orgljarsko šolo je preteklo leto hodilo 23 učencev, 10 jih je dobilo spričevalo sposobnosti. Kratke obravnave so bile pravne in pomirljive. Glavne osebe v novem odboru so prešnje.

Iz Kamnika se sliši splošna žalost in nejevolja on-dotnih verlih srenjčanov, ker moške novega šolskega kopita vse strune natezajo, da bi uzeli šole od nekđaj visoko spoštovanim oo. Franciškanom, o kterih se je veliko dobrega slišali še poprej, ko se nikomur ni sanjalo, da bi jim kdo kdaj šole uzeti hotel. Upajmo, da na viših mestih se bo imel ozir na vselej poterjeno učilo čč. očetov, kakor po drugi strani tudi na ne ravno zlate vspehe novokopitne šolske ère.

Kakoršno življenje, taka smert! Iz Štajarskega nam naznanja dober prijatelj naslednjo strahoto: Janez Guzej, po domače Šartl, strahoviti tolovaj, storil je konec zvečer 10. septembra t. l., zadet od pet krogelj žandarjev, in zadnjič od svoje lastne roke v serce vstreljen. Zasačili so ga v samotnem kraju, v tistem kotu med gorami Planinske (Montpreis) župnije, dve uri od sv. Jurja ob južni železnici blizo Celja. Kakor blisk razvedila se je reč in od vsih krajev vrelo je ljudstvo gledat divjega hudobneža, kterega se je vse balo. Pet umorov se njemu pripisuje, tatvine pa brez števila. Čudno je, da ravno onodod je na svojem životu hudo ranjen, na kterih krajih telesa je on druge vstrelil in smertno rani. Vse se raduje, da je grozovitega hudobneža konec; a duša?!

Poslednje novice. Po predlogu Avstrije bodo poslanci Porti izročili naznanilo, vsled kterega se njih posest zagotoví musulmanom in kristjanom po oddelkih, ki se imajo odstopiti Greciji in Černogori. — Said-paša je v Carigradu izvoljen za prvega ministra. — V Carigradu se misli, da bodo vlade predložile, naj se Armeniji dovoli enaka samovprava, kakor jo imajo kristjani na Libanu.

Popravek. V „Poterdilu“ iz Solnograda v štev. 36 „Zg. Dan.“ naj se bere tako-le: Prejel 57 gold. 24 kr., med tem 8 gl. 24 kr. za sv. Detinstvo; drugo za stradajoče v raznih deželah itd.

Molitev

za spreobrnjenje zamurcev v srednji Afriki k sv. kato-liški Cerkvi.

Molimo tudi še za preuboge etijopske narode srednje Afrike, kterih je deseti del vesoljnega člove-

škega naroda: da bi Bog vsegamogočni vendar že enkrat od njih serc odmaknil Kamovo preklétje, in jim podelil blagoslov, ki se edino v Jezusu Kristusu, Bogu in Gospodu našem, doseči zamere.

Oče naš, Češena Marija, Čast bodi.

Molitev.

Gospod Jezus Kristus, edini Zveličar človeškega rodú, ki že gospoduješ od morja do morja, in od reke do krajev vse zemlje: odpri milostno Najsvetejšé Svoje Serce tudi preubogim dušam notranje Afrike, ki sedé še v temóti in smertni senci, — da po prošnjah Tvoje neomadežane preusmiljene Matere Marije Device, in njenega prečastitljivega ženina sv. Jožefa zapustijo malike, se pred Tebe na kolena veržejo Afrikanci ter bodo Tvoji sveti Cerkvi pridruženi. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog veko-maj. Amen.

(Pij IX papež so po zboru ss. obredov 2. vinot. 1878 podelili:

1. Odpustek 300 dni, kolikorkrati kdo te molitve s skesanim sercem obmoli.

2. Popolnoma odpustek, kdor jih moli vsak dan celi mesec, ako spovedan sv. Rešnje Telo prejme in moli v namen sv. Očeta.)

Op. Dobro stori, kdor te priserčne molitve prepiše, jih v molitvene bukve dene in velikokrat moli.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko prazno kuhinjo: Neimen. 5 gl.

Za Dolenjce s točo poškodovane: Cirkniški farmani po preč. g. dek. J. Oblaku 5 gl. — Iz Šmartna pri Kr. 24 gl., nabrana milošina po č. g. župn. J. Kraševicu. — Soseščani Primskovski poleg Kr. po č. g. župn. Bl. Vombergerji 17 gl. 50 kr.

Za pogorelce v Kamniku pri Preserji: Cirkniški farmani po preč. g. dek. J. Oblaku 5 gl.

Za pogorelce pri Mariji Snežnici na Gori pri Ribnici: Dobrotnica culo obleke. — Neimenovana 3 gl. po č. g. Rozmanu. — Ornovašo 1 gld. — Cirkniški farmani po preč. g. dekanu 5 gl. — Martin Trilar 1 gl. 30 kr. — J. K. 15 gl. — Pn. gosp. stolni dekan J. Volc 2 gl. — G. L. G. 5 gld. — Esurienti frange panem: 5 gld. po preč. P. Tadeju — Neimenovana 50 kr.

Za cerkvo sv. Jakopa pri Suhoru: Dobrotnica 1 gl. — Ornovašo 1 gl.

Za zidanje cerkve v bohinski Bistrici: Marjeta Vandrovec 40 gi.

Za sv. Očeta: Cirkniški farmani 5 gld. 20 kr. — J. O. 6 gl. 30 kr. *)

Za bulgarski katol. misijon v Adrianopolu: „Usmilite se Bulgarije, Bog vam bo povernil!“ 200 gl.

Za afrikanski misijon: Iz Smlednika po č. g. župniku 3 gl. — Mar. Vdovič 1 gl. po g. Rozman.

Za naj potrebniši misijone: Neimen. 50 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Bukovšice č. gosp. župnik J. Demšar 5 gl. — Iz Borovnice po č. g. kapl. J. Regnu 8 gl. 67 kr. — Fr. Perko 2 gl. — Iz Ježice 3 gl.

(Drugi dar. prih.)

*) Opom. Kupon znese 7 gld. 50 kr. in k temu je še 1 gl. 10 kr.; tedaj je 2 gl. 60 kr. več. Kam ž njima?

Pogovori s gg. dopisovalci.

G. G.: Precej prihodnjič, ker bilo je za ta pot prepozno. Serčna hvala! — G. B.: Prejeli in se bo vravnalo.